

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 102/04-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2004 prerokoval prijatú sťažnosť A. S., bytom K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 70/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 70/02 porušil právo A. S., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 70/02 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. A. S. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 15 000 Sk (slovom pätnásťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. A. S. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 14 010 Sk (slovom štrnásťtisícdesať slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet jej právnej zástupkyne JUDr. I. R., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 9. júna 2004 č. k. I. ÚS 102/04-12 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. S., bytom K., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., Advokátska kancelária, K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 70/02.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka 28. januára 2002 podala na okresnom súde návrh proti odporcovi E. S. z Košíc (ďalej len „odporca“) vo veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Už od počiatku však podľa tvrdenia sťažovateľky okresný súd vo veci riadne nekoná, najmä však „...*doposiaľ po takmer 2 rokoch a 4 mesiacoch nenariadil vo veci ani jedno pojednávanie*“, a to i napriek tomu, že ho sťažovateľka listom zo 14. marca 2001 vyzvala vo veci ďalej konať a rozhodnúť. Ani sťažnosť na priet'ahy v konaní podaná predsedovi okresného súdu

19. februára 2004 nevedla k efektívnej náprave. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd na nečinnosť nemá žiadny zákonný dôvod. Vo veci nie je do dňa podania jej sťažnosti ústavnému súdu na súde prvého stupňa ešte rozhodnuté.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv, uložil okresnému súdu vo veci ďalej konať bez zbytočných prietahov, priznal jej finančné zadost'učinenie vo výške 60 000 Sk a náhradu trov konania.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd zastúpený jeho predsedom vyjadrením č. Spr 1014/04 z 30. júna 2004 a sťažovateľka prostredníctvom stanoviska svojej právnej zástupkyne k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 22. júla 2004.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 100/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu, ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17 C 70/02.

Dňa 28. januára 2002 podala sťažovateľka okresnému súdu návrh na vyporiadanie BSM proti odporcovi a 31. októbra 2002 návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým by sa odporcovi zakázalo nakladať s peňažnými prostriedkami na účte stavebného sporenia.

Okresný súd 14. novembra 2002 vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku za návrh vo veci a aj za návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Sťažovateľka 22. novembra 2002 požiadala „o oslobodenie od súdnych poplatkov vo veci sp. zn. 17 C 70/02“ a 26. novembra 2002 uhradila kolkovými známkami poplatok za návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Právna zástupkyňa sťažovateľky 2. decembra 2002 žiadala rozhodnúť o návrhu na vydanie predbežného opatrenia.

Okresný súd 5. decembra 2002 vyzval sťažovateľku na predloženie potvrdenia o výške zostatku na účte stavebného sporenia.

Sťažovateľka podaním doručeným 12. decembra 2002 oznámila okresnému súdu, že ako majiteľ účtu je vedený odporca a Prvá stavebná sporiteľňa jej v zmysle zákona o bankách nemôže poskytnúť žiadne údaje.

Okresný súd uznesením č. k. 17 C 70/02-24 z 10. decembra 2002 zamietol návrh sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia.

Sťažovateľka podaniami zo 17. decembra 2002, 7. januára 2003, 13. februára 2003, 18. marca 2003, 3. septembra 2003, 4. novembra 2003, 15. decembra 2003 a 27. apríla 2004 žiadala nariadiť termín pojednávania.

Sťažovateľka 19. februára 2004 podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní.

Okresný súd 5. marca 2004 vyzval sťažovateľku, aby oznámila, či trvá na oslobodení od zaplataenia súdneho poplatku aj po tom, čo zaplatila poplatok za návrh na vydanie predbežného opatrenia. Súčasne jej bol predložený formulár (tlačivo) k žiadosti o oslobodenie (výzva bola expedovaná a doručená právnej zástupkyňi sťažovateľky až 28. apríla 2004).

Sťažovateľka 6. mája 2004 oznámila okresnému súdu, že trvá na podanej žiadosti.

Okresný súd uznesením č. k. 17 C 70/2002-43 z 20. mája 2004 oslobodil sťažovateľku od povinnosti platiť súdne poplatky „v plnom rozsahu“.

Okresný súd výzvou doručenou sťažovateľke 16. júna 2004 žiadal oznámiť, či súhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania (§ 115a Občianskeho súdneho poriadku). Kladná odpoveď sťažovateľky bola doručená okresnému súdu 1. júla 2004.

Ústavný súd dopytmi na okresnom súde 28. júla 2004 a opätovne 30. augusta 2004 zistil, že vo veci ešte nebolo rozhodnuté.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom (...).“

2. Predseda okresného súdu vo svojom už uvedenom vyjadrení k opodstatnenosti sťažnosti vykonal chronologický prehľad úkonov súdu v doterajšom konaní a na odôvodnenie jeho dĺžky uviedol, že „... Vzhľadom na vyššie uvedené chronológiu vo veci vykonávaných úkonov je zrejmé, že dĺžku predmetného konania ovplyvnila samotná sťažovateľka nezaplatením súdneho poplatku za podaný návrh a v prvej fáze (pri podaní návrhu) ani nepožiadanim o oslobodenie od zaplataenia súdneho poplatku v predmetnom konaní.

Nezanedbateľná je aj skutočnosť, že v súdnom oddelení vo veci konajúcej sudkyne je v súčasnosti 706 nevybavených vecí, z toho je 166 vecí starších ako dva roky a tento objektívny dôvod neumožňuje priebežnejšie konať vo všetkých pridelených veciach, teda ani v namietanej veci, pričom v danom konaní je navyše predpoklad, vzhľadom na povahu prejednávanej veci, jej skutkovej zložitosti“.

3. Právna zástupkyňa v stanovisku k predmetnému vyjadreniu uviedla, že «... Sťažovateľka nesúhlasí s tvrdením odporcu, že dĺžku predmetného konania ovplyvnila ona sama nezaplatením súdneho poplatku za podaný návrh, ani nepožiadanim o oslobodenie od zaplataenia súdneho poplatku pri podaní návrhu. (...)

Je pravdou, že sťažovateľka pri podaní návrhu nezaplatila súdny poplatok, ani nepožiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Podľa ustanovenia § 10 ods. 1 Zákona č. 71/1992 Zb. odporca bol v takom prípade povinný vyzvať sťažovateľku na zaplataenie súdneho poplatku v lehote, ktorú jej určil. Sťažovateľka nepopiera potrebu vykonania takéhoto úkonu zo strany súdu, teda výzvy na zaplataenie súdneho poplatku, je však pre ňu neakceptovateľné, že takýto jednoduchý úkon, ktorý odporca vykonáva prostredníctvom vзору 4 A, teda predtlačeneho formulára, urobil odporca po takmer 10 mesiacoch. Uvedená výzva zo dňa 14. 11. 2002 bola právnej zástupkyňi sťažovateľky doručená dňa 20. 11. 2002 a podaním, ktoré bolo odporcovi doručené dňa 21. 11. 2002, sťažovateľka požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov. Od tohto podania sťažovateľky sa vo veci rozhodnutia o jej oslobodení od súdnych poplatkov nevykonali až do 28. 4. 2004, teda takmer rok a pol, žiadny úkon. Týmto ďalším úkonom bola výzva zo dňa 28. 4. 2004, ktorou odporca zisťoval, či v skutočnosti sťažovateľka trvá na žiadosti o oslobodení od súdnych poplatkov a zaslanie tlačiva na

oslobodenie od súdnych poplatkov. V lehote určenej odporcom sťažovateľka predložila formulár k žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Z uvedeného prehľadu úkonov odporcu a sťažovateľky v konaní, ktoré sa týkajú súdneho poplatku za návrh na začatie konania vyplýva, že sťažovateľka vždy promptne reagovala na výzvy odporcu. Odporca však na vykonanie takéhoto jednoduchého úkonu, akým je výzva na zaplatenie súdneho poplatku, potreboval dobu 10 mesiacov a na ďalší rovnako jednoduchý úkon – zaslanie tlačiva potrebného k žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov ďalší takmer rok a pol.

Počas celej tejto doby odporca nevykonával vo veci žiadny úkon smerujúci k prejednaniu veci a k jej skončeniu, teda k naplneniu zmyslu a cieľa občianskeho súdneho konania – k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky.

Z uvedeného, podľa názoru sťažovateľky, nesporne vyplýva, že jej správanie v konaní nebolo také, aby mohlo ovplyvniť jeho dĺžku. Pri zohľadňovaní kritérií, z ktorých vo svojej rozhodovacej činnosti pri posudzovaní primeranosti dĺžky konania a zbytočnosti prieťahov v ňom vychádza ústavný súd, je možné konštatovať, že na doterajšej dĺžke konania sa nepodielala ani skutková alebo právna zložitosť veci, keďže ide o v praxi súdov bežné konanie o vysporiadanie BSM manželov po rozvode, ani správanie účastníkov, ale len postup odporcu. Je nanajvýš ťažko pochopiť, čo má odporca na mysli, keď v súvislosti s doterajšou dĺžkou konania poukázal na to, že „V danom konaní je navyše predpoklad, vzhľadom na povahu prejednávanej veci, jej skutkovej zložitosti“. Je takmer nemožné, čo i len pripustiť, že by odporca mohol mať v úmysle zdôvodňovať nevykonanie v podstate žiadneho úkonu smerujúceho k prejednaniu veci za takmer rok a pol, ním predpokladanou skutkovou zložitou. Skutková zložitosť by mohla odôvodniť dĺžku konania v tom prípade, ak by práve táto okolnosť si vyžadovala vykonávanie početných úkonov súdu. Ak však odporca nevykoná úkon žiadny, nemôže sa odvolávať, nemôže to zdôvodňovať ním tušenou skutkovou zložitou veci.

Poukázanie na to, že v súdnom oddelení vec pojednávajúcej sudkyne je 706 nevybavených vecí, nie je dôvodom, ktorý by zbavoval odporcu zodpovednosti za dĺžku konania. Takýto názor je celkom konštantným v judikatúre ústavného súdu, aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva. Naopak, keďže prieťahy v súdnych konaniach sú problémom, ktorý je známy už veľmi dlho, je spravodlivé očakávať, aby súdna moc a jej

práca bola organizovaná takým spôsobom, aby zabezpečovala naplnenie zmyslu a účelu súdnych konaní v primeraných lehotách».

4. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o vyporiadanie BSM vedenom pod sp. zn. 17 C 70/02, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka, došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4.1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že posudzovaná vec nie je sporom, ktorý by bolo potrebné považovať za zložitú vec, ktorá by ovplyvňovala doterajšiu dĺžku konania (uvedený názor potvrdila aj zákonná sudkyňa v časti II odôvodnenia tohto rozhodnutia uvedeným dopytom z 20. mája 2004 na sťažovateľku, či

súhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 115a Občianskeho súdneho poriadku).

4.2. Pokiaľ ide o „správanie“ sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd konštatoval, že na celkovej dĺžke konania sa podieľala aj sťažovateľka, pričom vzal do úvahy námietky okresného súdu, že „... dĺžku predmetného konania ovplyvnila samotná sťažovateľka nezaplatením súdneho poplatku za podaný návrh a v prvej fáze (pri podaní návrhu) ani nepožiadanim o oslobodenie od zaplatenia súdneho poplatku v predmetnom konaní“.

Obranu právnej zástupkyne sťažovateľky (pozri bod 3 tejto časti) v tomto smere ústavný súd neuznal. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (pozri napr. I. ÚS 40/02), podľa ktorej požiadavka na konanie bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. na konanie v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti. K nim možno zaradiť aj návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov.

4.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatoval, že okresný súd bol od 10. decembra 2002 (uznesenie o zamietnutí návrhu na predbežné opatrenie) do 28. apríla 2004 (doručenie výzvy právnej zástupkyne), t. j. v trvaní vyše 16 mesiacov, bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitost'ou veci ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu (ktorý, ako to vyplýva z obsahu súdneho spisu sp. zn. 17 C 70/92, dosiaľ ani nezaslal odporcovi žalobu na vyjadrenie). Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto priet'ahy, nemožno akceptovať. Skutočnosť, že vo veci konajúca zákonná sudkyňa má v súčasnosti veľké množstvo nevybavených vecí, nemôže byť na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4.4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadné odlišnosti. Konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov znamená teda aj konštatovanie porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

5. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov, pretože vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je žiadnou garanciou toho, že okresný súd nebude pokračovať v nečinnosti v napadnutom konaní.

6. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60 000 Sk z dôvodu, že *„Domnievam sa, že doba, ktorá uplynula od podania návrhu až doposiaľ, doba takmer dvoch rokov a štyroch mesiacov, je neprimerané dlhá a ničím neospravedlniteľná. Počas tejto doby žijem v stave právnej neistoty a pocit márnosti mojej snahy dovolať sa ochrany mojich práv rozhodnutím odporcu je v súčasnosti nevyvrátiteľný. Majetok, ktorý je predmetom konania, je mojím jediným majetkom. V súčasnosti žijem zo sumy 1 450 Sk, čo je výška mojej sociálnej dávky. V mojej sociálnej situácii je pre mňa konanie vo veci vysporiadania BSM, ktorého skončenie by pre mňa znamenalo možnosť skutočne disponovať materiálnymi hodnotami, ktoré by mi na základe právoplatného*

rozhodnutia súdu pripadli, skutočne životne dôležité. Nečinnosť odporcu spôsobuje, že v súčasnosti nemôžem ani len predpokladať, kedy sa stav, keď žijem v úplnej biede, skončí.

Vzhľadom na tieto skutočnosti považujem za primerané, aby mi bolo priznané finančné zadostučinenie vo výške 60 000 Sk“.

Kedže iba konštatovanie porušenia označeného základného práva nie je dostatočným zadostučinením pre sťažovateľku, ústavný súd uznal za dôvodné priznať jej finančné zadostučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu považuje za primerané vo výške 15 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokátka vykonala tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, písomné podanie (sťažnosť) 24. mája 2004 a vyjadrenie z 22. júla 2004. Odmena určená podľa § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky) 13 602 Sk vo výške 1/3 predstavuje 4 534 Sk za jeden úkon. Celkové trovy za tri úkony teda predstavujú 13 602 Sk a spolu s režijným paušalom ku každému úkonu (136 Sk v zmysle § 19 ods. 3 vyhlášky) sumu 14 010 Sk. Z týchto dôvodov ústavný súd preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2004